

Sygn. akt: III C 946/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko A. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. P. na rzecz powoda J. P. kwotę 3000 zł (trzy tysiące) z odsetkami ustawowymi od dnia 10 listopada 2014r.

II. zasądza od pozwanej A. P. na rzecz powoda J. P. kwotę 767 zł (siedemset sześćdziesiąt siedem) tytułem kosztów procesu.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 946/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 listopada 2015r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Powód J. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. P. kwoty 3000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

Wskazanej kwoty powód dochodził tytułem zwrotu kwot uiszczonych na poczet kosztów utrzymania rodziny za miesiąc luty i marzec 2014r., uregulowanych z zastrzeżeniem zwrotu z uwagi na złożony wniosek o obniżenie świadczenia. Wskazał, że na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 lutego 2013r. o udzieleniu zabezpieczenia wydanego w toku toczącego się między stronami postępowania o rozwód obowiązany był uiszczać na rzecz pozwanej tytułem kosztów utrzymania rodziny kwotę 8000 zł miesięcznie i taką kwotę wpłacił na rzecz pozwanej w lutym i marcu 2014r. wskazując, że czyni to z zastrzeżeniem zwrotu. Pismem z dnia 15 listopada 2013r. wystąpił bowiem o zmianę wysokości świadczenia, a jego wniosek został częściowo uwzględniony i postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 marca 2014r. Sąd zmienił swoje postanowienie z dnia 5 lutego 2013r. w ten sposób, że obniżył świadczenie z tytułu kosztów utrzymania rodziny do kwoty 6500 zł miesięcznie poczynając od

1 lutego 2014r. Postanowienie to jest prawomocne. Różnica między kwotą 13.000 zł a uiszczoną 16.000 zł stanowi świadczenie nienależne.

Nakazem zapłaty z dnia 11 marca 2015r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła, że środki otrzymane od powoda, których dotyczy żądanie, zużyła w całości na utrzymanie siebie, dzieci i wspólnego domu, a kwota 8000 zł ledwo starczała na utrzymanie. Podkreśliła, że od wielu lat nie była aktywna zawodowo, gdyż zajmowała się domem i rodziną. Zarzuciła, że żądanie pozwanego jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i powołała na stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2010r. w sprawie III CZP 59/10, według którego świadczenie uiszczone na podstawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia zobowiązującego do łożenia na rzecz małżonka kosztów utrzymania rodziny nie podlega zwrotowi jako świadczenie nienależne w razie prawomocnego oddalenia w wyroku rozwodowym jego żądania zasądzenia alimentów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pomiędzy stronami od kilku lat toczy się postępowanie o rozwód.

niesporne

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie tytułem zabezpieczenia kosztów utrzymania rodziny na czas trwania procesu o rozwód zasądził od J. P. na rzecz A. P. kwotę 8.000 zł miesięcznie, płatną do 10-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności każdej z rat, poczynając od 1 stycznia 2013r.

dowód:

- postanowienie z dnia 5 lutego 2015r. k. 10

Pismem z dnia 15 listopada 2013r. J. P. złożył wniosek o zmianę postanowienia o zabezpieczeniu kosztów utrzymania rodziny poprzez obniżenie zasądzonego świadczenia do kwoty 1500 zł. A. P. wiedziała o złożeniu przedmiotowego wniosku i zapoznała się z jego treścią.

niesporne, a nadto dowód:

-wniosek J. P. z dnia 15 listopada 2013r. akta XRC (...)

- zeznania pozwanej k. 97-98

W dniu 9 lutego 2014r. J. P. dokonał przelewu na rachunek A. P. kwoty 8000 zł wskazując w tytule transakcji „zabezpieczenie kosztów utrzymania: luty 2014 z zastrzeżeniem zwrotu po rozpoznaniu wniosku o zmniejszenie”.

W dniu 10 marca 2014r. J. P. dokonał przelewu na rachunek A. P. kwoty 8000 zł wskazując w tytule transakcji „zabezpieczenie kosztów utrzymania: marzec 2014 z zastrzeżeniem zwrotu po rozpoznaniu wniosku o zmniejszenie”. Dokonując powyższych wpłat poinformował A. P., iż kwoty uiszcza z zastrzeżeniem zwrotu z uwagi na nierozpoznany jeszcze wniosek o zmniejszenie zabezpieczenia.

dowód:

- potwierdzenia przelewu k. 8-9

- zeznania powoda k. 96-97

A. P. była przekonana, że kwota przyznana tytułem kosztów utrzymania rodziny nie zostanie obniżona przez Sąd w wyniku rozpoznania wniosku powoda. W jej ocenie kwota 8.000 zł było niezbędna, aby zaspokoić niezbędne potrzeby rodziny. Pozwana nie pracowała, poszukiwała pracy. Z uwagi na miejsce zamieszkania pozwanej z dziećmi – miejscowość S. oraz korzystanie przez dzieci z placówek położonych w Dobrej (...) i S., dziennie pozwana pokonywała samochodem ok. 80 km ponosząc koszty eksploatacji samochodu i paliwa. Jesienią 2013r. zepsuł się samochód, z którego korzystała i zakupiła samochód marki p. za kwotę 1000 zł, który zużywał większą część paliwa niż poprzednio używany pojazd. W okresie zimowym pozwana otrzymała wyższe rachunki za gaz. Zdaniem pozwanej źródła utrzymania powoda nie uległy zmianie po złożeniu wniosku o zmianę zabezpieczenia.

dowód:

- zeznania pozwanej k. 97-98

Postanowieniem z dnia 21 marca 2014r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił postanowienie tego Sądu z dnia 5 lutego 2013r. w ten sposób, że poczynając od 1 lutego 2014r. zabezpieczył koszty utrzymania rodziny na czas procesu o rozwód poprzez zasądzenie od J. P. na rzecz A. P. kwoty po 6500 zł miesięcznie, płatnej do 10-tego każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Zażalenia strona na to postanowienie zostały oddalone przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowieniem z dnia 29 lipca 2014r.

Jako podstawę rozstrzygnięcia przyjęto następujące okoliczności:

W dacie wydania zabezpieczenia z dnia 5 lutego 2013r. małżonkowie zamieszkiwali osobno. J. P. mieszkał z synem K.. Ponośli też koszty utrzymania studiującej córki W. oraz spłacał kredyt zaciągnięty na dom, zajmowany przez pozwaną z dziećmi w kwocie 1400 zł. Pozwana mieszkała z czteroletnimi córkami H. i H. oraz z jedenastoletnią córką K.. Powód uzyskiwał dochody z tytułu umowy z Zarządem (...) w kwocie 13.000 zł brutto miesięcznie, nadto uzyskiwał kwotę 2500 euro brutto miesięcznie z tytułu działalności za granicą i kwotę 4000 zł brutto dwa razy do roku.

Powód wskazał, że jego zarobki uległy zmniejszeniu o ok. połowę i posiada jedynie dochody z umowy z Zarządem (...). Podnosił, iż dom winien zostać sprzedany, a ze środków tak uzyskanych zakupione dwa mieszkania w S., co zmniejszyłoby koszty utrzymania pozwanej i dzieci oraz zwiększyło szanse na znalezienie przez nią pracy.

W 2013r. pozwana zakupiła p., gdyż poprzednio używany przez nią samochód zepsuł się.

Sąd rozpoznając wniosek o zmianę zabezpieczenia uznał, że doszło do zmiany w zakresie sytuacji zarobkowej powoda. Miał nadto na uwadze wydatki, jakie powód ponosi na utrzymanie swoje, syna, z którym zamieszkuje i studiującej córki, a także na spłatę kredytu zaciągniętego na budowę domu. Przyjął Sąd, że koszty utrzymania małoletnich dzieci to kwoty po 1500 zł miesięcznie. Uznał nadto, że pozwana nie jest pozbawiona możliwości zarobkowych.

Sąd Apelacyjny oddalając zażalenia stron podzielił pogląd Sądu I instancji, iż pozwana ma możliwości zarobkowe i kwotę 1500 zł, o którą obniżono świadczenie winna uzyskać we własnym zakresie. Uznał, że zarzuty pozwanej co do tego, że zarobki pozwanego nie zmieniły się, oparte są na gołosłownych twierdzeniach.

dowód:

- postanowienie z dnia 21 marca 2014r. k. 11-12

- postanowienie z dnia 29 lipca 2014r. k. 13-25

Po zmianie wysokości zabezpieczenia J. P. zwrócił się do żony o zaliczenie kwoty 3000 zł, którą uiścił w okresie luty-marzec 2014r. ponad kwotę zabezpieczenia ustaloną postanowieniem z dnia 21 marca 2014r. na poczet alimentów za kwiecień 2014r. Pozwana nie wyraziła na to zgody zastrzegając, że jeśli nie otrzyma kwoty 6500 zł wystąpi do komornika sądowego o wyegzekwowanie pozostałej części świadczenia.

dowód:

- zeznania powoda k. 96-97

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Podstawę roszczenia stanowił art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c.

Przepis art. 405 k.c. stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie do świadczenia nienależnego (art. 410 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Z kolei art. 411 k.c. stanowi, że nie można żądać zwrotu świadczenia:

- 1) jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej;
- 2) jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego;
- 3) jeżeli świadczenie zostało spełnione w celu zadośćuczynienia przedawnionemu roszczeniu;
- 4) jeżeli świadczenie zostało spełnione, zanim wierzytelność stała się wymagalna.

Powód podnosił, że wpłaty dokonane na rzecz pozwanej w dniach 9 lutego i 10 marca 2014r. w wysokości przekraczającej kwoty 6500 zł są świadczeniem nienależnym, uiszczonym z zastrzeżeniem zwrotu, co do których odpadła podstawa świadczenia w związku z treścią postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 marca 2014r. Pozwana natomiast podniosła, że kwoty uiszczone przez powoda w całości zużyła na bieżące potrzeby rodziny, wpłaty nie były świadczeniem nienależnym, a nadto roszczenie powoda jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Dodatkowo na rozprawie pozwana podnosiła, że zmiana wysokości zabezpieczenia nastąpiła w wyniku uwzględnienia twierdzeń powoda o utracie jednego ze źródeł dochodów, co nie pokrywało się z rzeczywistością. Pozwana domagała się przeprowadzenia dowodów na okoliczność ustalenia sytuacji majątkowej powoda w lutym i marcu 2014r.

Okoliczności faktyczne, z których powód wywodził swoje roszczenie pozostawały poza sporem, a nadto zostały potwierdzone złożonymi w sprawie dokumentami i przyznane przez pozwaną. Nie było przez pozwaną kwestionowane, iż powód – jak to wynika z potwierdzeń przelewu – w dniach 9 lutego i 10 marca 2014r. uiszczył na rzecz pozwanej tytułem kosztów utrzymania rodziny kwoty po 8000 zł z zastrzeżeniem zwrotu z uwagi na złożony wniosek o zmniejszenie zabezpieczenia. Pozwana przyznała, że wówczas wiedziała o złożonym przez powoda wniosku o obniżenie kwoty zabezpieczenia kosztów utrzymania rodziny. Zgodnie z wydanym w dniu 5 lutego 2013r. postanowieniem o udzieleniu zabezpieczenia powód był obowiązany uiszczać na rzecz pozwanej kwotę 8000 zł miesięcznie od 1 stycznia 2013r. Obowiązek ten został zmieniony postanowieniem z dnia 21 marca 2014r. z datą wsteczną – od 1 lutego 2014r. do kwoty 6500 zł miesięcznie.

Powyższe okoliczności wpisują się w przesłanki nienależnego świadczenia. Według art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeśli odpadła podstaw prawna świadczenia. Taki przypadek niewątpliwie wystąpił w niniejszej sprawie, albowiem w datach, gdy powód uiszczył na rzecz pozwanej kwoty po 8000 zł był on zobowiązany do świadczenia kwoty 8000 zł miesięcznie z tytułu zabezpieczenia kosztów utrzymania rodziny. Zakres jego obowiązku został jednak zmodyfikowany ze skutkiem od 1 lutego 2014r. i obniżony o kwotę 1500 zł miesięcznie. Po rozpoznaniu zażaleń stron postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 lipca 2014r. ostatecznie została rozstrzygnięta kwestia

zakresu obowiązku świadczenia przez powoda z tytułu zabezpieczenia kosztów utrzymania rodziny w miesiącach luty i marzec 2014r. i tym samym odpadła podstawa prawna świadczenia w zakresie różnicy między kwoty 8000 zł a 6500 zł miesięcznie. Nie bez znaczenia dla oceny powstania roszczenia powoda jest to, iż pozwana winna była się liczyć z tym, że zakres zabezpieczenia ulegnie zmianie. Wiedziała ona o złożonym przez powoda wniosku o zmniejszenie kwoty świadczenia i zdawała sobie sprawę z tego, że o jego zasadności rozstrzygnie w sposób wiążący Sąd. Powód nadto w sposób wyraźny wskazał, że zapłaty kwot po 8000 zł dokonuje z zastrzeżeniem zwrotu. Wystąpiły zatem okoliczności przeciwstawne do tych, które w świetle treści art. 411 k.c. wykluczają możliwość żądania zwrotu świadczenia. Spełnienie świadczenia z zastrzeżeniem zwrotu jest jedną z okoliczności, która umożliwia żądanie zwrotu świadczenia, nawet gdy spełniający świadczenie nie był do niego zobowiązany.

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 411 pkt 2 k.c. nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Ocena czy w danym przypadku wystąpiła ta przesłanka nie może zostać dokonana z naruszeniem konsekwencji wynikających z prawomocnego orzeczenia.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, ale także inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji. Istota mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyraża się w tym, że także inne sądy, inne organy państwowe, a w przypadkach przewidzianych w ustawie także inne osoby muszą brać pod uwagę fakt istnienia i treść prawomocnego orzeczenia sądu. Związane prawomocnym orzeczeniem powoduje, że wykluczone jest ponowne badania okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla zapadłego rozstrzygnięcia.

Stanowisko prezentowane przez pozwaną wskazywało na to, iż nie zgadzała się ona z rozstrzygnięciem zawartym w postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 21 marca 2014r. i w konsekwencji ze zmniejszeniem zabezpieczenia z kwoty 8000 zł do kwoty 6500 zł od 1 lutego 2014r. Zdaniem pozwanej zostało ono oparte na błędnych ustaleniach co do możliwości zarobkowych powoda. Intencją pozwanej było, aby postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie skierować na kontrolę sytuacji majątkowej powoda. Zarzuty pozwanej i wnioski dowodowe w tym zakresie nie mogły jednak zostać uwzględnione, albowiem godziłoby to w prawomocność orzeczenia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 marca 2014r. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, będąc związany tym postanowieniem, nie był uprawniony do weryfikacji okoliczności faktycznych, które legły u podstaw zawartego w nim rozstrzygnięcia. Sąd nie mógł zatem badać zakresu potrzeb utrzymania rodziny oraz sytuacji majątkowej i zarobkowej strony w okresie objętym sporem, gdyż kwestie te były przedmiotem rozpoznania w tamtym postępowaniu. Niecelowe było więc czynienie ustaleń w zakresie potrzeb utrzymania pozwanej i mieszkających z nią dzieci w lutym i marcu 2014r., jak również w zakresie możliwości zarobkowych i majątkowych stron. Z uwagi na treści art. 365 § 1 k.p.c. wykluczone było skierowanie postępowania dowodowego w niniejszej sprawie na kontrolę rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniu Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 marca 2014r. określającego zakres obowiązku powoda z tytułu kosztów utrzymania rodziny.

Wobec powyższego Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o przesłuchanie powoda na okoliczność jego sytuacji majątkowej w lutym i marcu 2014r.

Sąd uznał natomiast, w kontekście treści art. 411 pkt 2 k.c. oraz art. 5 k.c., że celowe jest zbadanie, czy mimo wiążącemu ustaleniu zakresu obowiązku powoda z tytułu świadczeń na zabezpieczenie kosztów utrzymania rodziny, roszczenie powoda nie godzi w zasady współżycia społecznego. Odwołanie się przez ustawodawcę do klauzuli zasad współżycia społecznego ma na celu ochronę danej osoby w oparciu o reguły powszechnie uznawane w danym społeczeństwie za wiążące. Sprzeczne z zasadami współżycia społecznego są wszystkie te stany, których skutków nie da się pogodzić ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Wobec tego, że strony nie zaoferowały żadnych dowodów w tym zakresie, Sąd postanowił dopuścić dowód z przesłuchania stron w celu ustalenia, czy zaistniały jakieś okoliczności szczególne, nadzwyczajne wydarzenia, które usprawiedliwiłyby wydatkowanie przez pozwaną kwoty 8000 zł miesięcznie, uiszczonej z zastrzeżeniem zwrotu, o czym miała świadomość, mimo że Sąd ustalił wysokość należnego świadczenia na kwotę 6500 zł. Pozwana w swoich zeznaniach nie przedstawiła jednak żadnych informacji pozwalających przyjąć, że taka szczególna sytuacja zaistniała. Powołane przez nią okoliczności związane z zakupem samochodu i wysokością kosztów jego utrzymania, czy kosztów związanych z utrzymaniem domu, w tym wysokich

rachunków za gaz w okresie zimowym, nie są tego rodzaju okolicznościami, które świadczyłyby go wykorzystaniu przez pozwaną świadczeń w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego. Były to bowiem okoliczności znane Sądowi, który rozpoznawał wniosek powoda o zmniejszenie zabezpieczenia, stanowiące element oceny skutkującej ustaleniem świadczenia na kwotę 6500 zł. Pozwana nie wskazała żadnych nieprzewidywanych, nadzwyczajnych wydatków z okresu lutego i marca 2014r., które usprawiedliwiłyby odmowę zwrotu żądanej przez powoda kwoty. Nieskuteczne było także powoływanie się przez pozwaną na nowe – w jej ocenie – okoliczności dotyczące sytuacji majątkowej powoda w okresie objętym sporem, albowiem opierało się ono na jej twierdzeniach, a złożony na rozprawie materiał nie dowodził tego, że powód posiadał w owym okresie dochody w wysokości zbliżonej do wcześniej posiadanych i stanowiących podstawę ustalenia jego obowiązku na kwotę 8000 zł.

Pozwana będąc świadoma złożonego wniosku oraz uiszczenia świadczenia z zastrzeżeniem zwrotu, powinna była liczyć się z koniecznością zwrotu nadpłaconej kwoty i podjąć czynności w celu racjonalnego gospodarowania dostępnymi środkami, minimalizacji kosztów utrzymania siebie i córek, także w kontekście ciężącego na niej obowiązku utrzymania rodziny. Pozwana natomiast, jak sama przyznała, nie spodziewała się, że zakres zabezpieczenia zostanie zmniejszony i podjęła czynności w kierunku restrukturyzacji swoich wydatków. Jej postawa nie była zgodna z zakresem obowiązków obciążających strony, wynikających z postanowienia o zmianie zabezpieczenia. Taka postawa pozwanej, w kontekście przytoczonych przepisów regulujących nienależne świadczenie, nie zasługuje w świetle zasad współzycia społecznego na ochronę. Postawa ta jest niezgodna z prawomocnym orzeczeniem sądu i nie została usprawiedliwiona żadnymi okolicznościami o nadzwyczajnym charakterze.

W odniesieniu do argumentów podniesionych przez pozwaną w sprzecznie stwierdzić należy, że stan faktyczny w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 października 2010r. w sprawie III CZP 59/10 nie przystaje do okoliczności niniejszej sprawy. Jak zostało wskazane w uzasadnieniu tej uchwały określony w art. 58 k.r.o. przedmiot orzekania przez sąd w wyroku rozwodowym nie obejmuje roszczenia o dostarczanie rodzinie środków utrzymania i - mającego podstawę w art. 27 k.r.o. - roszczenia o alimenty między małżonkami na czas procesu, szeroko bowiem rozumiany obowiązek alimentacyjny oparty na tej podstawie prawnej wygasa na skutek ustania małżeństwa. Nie stanowi jego prawnej kontynuacji obowiązek alimentacyjny oparty na podstawie art. 60 k.r.o., który powstaje dopiero wskutek rozwiązania małżeństwa przez rozwód. Nie można więc uznać, że podstawa świadczonego na rzecz współmałżonka przez czas trwania procesu alimentów, mająca źródło w postanowieniu o udzieleniu ich zabezpieczenia w sprawie o rozwód, odpada w następstwie oddalenia roszczenia tego małżonka o alimenty określone w art. 60 k.r.o. Innymi słowy przedmiotem postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia kosztów utrzymania rodziny nie jest zbieżny z rozstrzygnięciem o obowiązku alimentacyjnym po orzeczeniu rozwodu. W danym przypadku zarówno postanowienie z dnia 5 lutego 2013r. jak i postanowienie z dnia 21 marca 2014r. dotyczyło tego samego obowiązku powoda wobec pozwanej, a jedynie zmiany następowały w zakresie tego obowiązku. Obniżenie świadczenia z tytułu zabezpieczenia z datą wsteczną spowodowało odpadnięcie podstawy prawnej części świadczenia za luty i marzec 2014r.

Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby nie uwzględnić roszczenia powoda. Fakt, iż strony w dacie świadczenia pozostawały w związku małżeńskim, nie uprawniało pozwaną do wykorzystania świadczenia przekazanego przez męża według własnego wyboru. Oddalenie roszczenia powoda spowodowałoby brak skuteczności postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 marca 2014r. i utrzymującego go postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 lipca 2015r., a tym samym oznaczałoby, że mimo wiążącej mocy tych postanowień nie wpłynęłyby one na stosunki majątkowe między stronami oraz ich prawa i obowiązki. Marginalnie wskazać należy, że jak wynika z przedstawionego przez pozwaną wniosku z dnia 9 lutego 2015r. wspólność małżeństwa została zniesiona wyrokiem z dnia 20 lutego 2014r.

Roszczenie z tytułu zwrotu nienależnego świadczenia jest roszczeniem bezterminowym, do którego znajduje zastosowanie art. 455 k.c., według którego, jeśli termin świadczenia nie jest określony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód wzywał pozwaną do zapłaty pismem z dnia 4 listopada 2014r. (k.28-29). Żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu

tj. od 10 listopada 2014r. było zatem uzasadnione. W stosunku do terminu wymagalności roszczenia i doręczenia wskazanego pisma pozwana nie podniosła żadnych zarzutów.

Z powyższych względów Sąd roszczenie uwzględnił w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania i obciążył pozwaną jako stronę pozwaną kosztami poniesionymi w niniejszym procesie przez powoda. Do kosztów tych należała opata od pozwu w kwocie 150 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. nr 490) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, łącznie 767 zł.

SSR Joanna Suchecka